

apparatet, der er i Stand til at stille yderligere Forslag om Nedsættelse ad Aare.

Saaledes som Forholdene ligger nu, maa vi jo acceptere Finanslovsforslaget, som det her foreligger, med Beklagelse af, at Nedsættelserne ikke har kunnet opnaas større denne Gang, og jeg skal da med disse Ord anbefale, at Forslaget gaar sin videre Gang gennem det høje Ting.

Brandes: Jeg hørte med Interesse paa den Opregning, Socialdemokratiets ærede Ordfører foretog af de Tidspunkter, paa hvilke Finanslovsforslaget i tidligere Aar er kommet til det høje Landsting. Det viste sig nemlig, at under den radikale Regering var Tidspunktet tidligere end under de følgende Regeringer, og det stemte ogsaa ganske med, om jeg saa maa sige det, Finansministerens Ønske den Gang. Naar der nu paa forskellig Maade tales om den sene Forelæggelse i Aar, vil jeg sige, at jeg ikke kan give nogen af de to Parter Ret. Ingen kan mere end jeg være Tilhænger af Folketingets ubegrænsede eller næsten ubegrænsede Ret over Finansloven, som er en Hovedhjørnesten i vor Forfatning, men da vi nu har et Landsting, og det er Landstingets forfatningsmæssige Pligt at behandle Finanslovsforslaget, forekommer det mig at følge heraf, at ogsaa Landstinget maa have en rimelig Tid til at se paa det Finanslovsforslag, som Folketinget hersker næsten uindskrænket over. Jeg kan derfor ikke nægte, at det er ret sent, vi faar det til Behandling her, saa meget mere som der jo netop ved tredje Behandling i Folketinget stilledes en Række meget indgribende Ændringsforslag, og saa meget mere som det ikke har været nogen af os muligt at sætte sig ind i den Folketingsforhandling, der har fundet Sted, og som kunde være vejledende ved Behandlingen af de mange Bevillinger, der runder sig sammen til en Helhed, og over hvilke vi dog gerne i Landstinget skulde have et Overblik.

Jeg skal nu ikke følge den højtærede Finansminister i de mange Tal, han indledede sin Tale med. De var mig ikke ubekendte, thi den højtærede Finansminister har allerede for adskillig Tid siden meddelt disse Tal til Pressen, endogsaa forinden Rigsdagen blev gjort bekendt med dem. Der er kun en eneste Ting, jeg vil dvæle ved:

Finansministerens Omtale af Skatternes Udbytte i næste Finansaar. Jeg hørte den højtærede Finansminister sige, at Skatterne gaar ned med det og det, og Afgifterne gaar ned med det og det. Saaledes kan den højtærede Finansminister ikke udtrykke sig med nogen som helst Sikkerhed. Egentlig har jeg ikke forstaaet under hele den Behandling, Finanslovsforslaget er undergaaet i Folketinget, paa hvilke konstaterede Forhold Finansministeren støtter sin Opfattelse af Skatternes Nedgang. Naar jeg har gennemlæst de Meddelelser, som kommer fra Skattedepartementet Maaned for Maaned, har jeg ikke kunnet finde en Aarsag til, at Skatterne skulde gaa saa voldsomt ned, som den højtærede Finansminister antager. Ikke en Gang Toldafgiften, som jo er den følsomste, er i Virkeligheden gaaet ned i Finansaaret 1925—26, og dog har vi i dette Finansaar først haft en Arbejdskrig, der varede fra April—Maj til ind i Juni, og dernæst har vi haft en Arbejdsløshed, der har strakt sig over saa at sige hele Vinteren og varer endnu. Alt dette skulde man tro maatte i høj Grad paavirke Forbruget, og alligevel, Toldafgiften har holdt sig, er ikke gaaet under det, den var anslaaet til. Det er muligt, at den højtærede Finansminister har Ret, det er ogsaa muligt, han søger at sætte det saa lavt, at han, som han selv udtrykte sig, vil kunne komme med behagelige Overtaskelser for baade sig selv og Tinget senere hen, men i Øjeblikket kan jeg ikke sige, at der er noget, som begrundet Finansministerens meget mørke Syn paa, hvorledes Finansaaret 1926—27 vil stille sig. Imidlertid, jeg skal ikke komme dybere ind herpaa, fordi jeg ikke ser nogen Mulighed for nu at behandle Finanslovens talrige Resultater med noget Udbytte her i Tinget. Men der er nogle enkelte finansielle Anliggender, der synes mig af Vigtighed, og som jeg gerne vil henlede det høje Landstings og ogsaa Ministerens Opmærksomhed paa.

Loven af 20. December 1924 om Valutaforanstaltninger fastsætter i sin § 5, at der skal udredes en Valutaydelse, og Hovedformaalet med denne skal være en Formindskelse af Nationalbankens Seddelømløb. Til at opnaa dette anvises der to Veje, nemlig at Statskassen skal afbetale det Laan paa 40 Millioner, som Staten optog hos